

TUDI TO SEM

KDO: Karmen Ferjančič Žgavc, prof.
DELOVNO MESTO: profesorica glasbe

Karmen, na naši šoli v okviru predšolske vzgoje poučuješ glasbo in klavir, vemo pa, da je tvoj osnovni inštrument harmonika. Povej nam, kdaj si se zavedla, da bo tvojo življenjsko pot usmerjala glasba. Zakaj je bila tvoja prva izbira harmonika, še posebej v času, ko to ni bil najbolj modni inštrument.

Že od malih nog sem se navduševala nad glasbo. Ko sem bila stara 6 let, so me starši vpisali v glasbeno šolo in čez dve leti se je bilo potrebno odločiti tudi za inštrument. Še danes se spomnim, da smo na prijavnico najprej napisali klavir. Ko smo s starši začeli razmišljati, kam bi ga postavili, smo ugotovili, da za tako velik inštrument nimamo prostora. To je bil prvi razlog za tako odločitev, drugi pa je ta, da harmoniko lažje odneseš kam drugam in tam nanjo zaigraš. Tako smo prijavnico popravili in napisali harmonika.

Glede na odlične rezultate, ki sem jih dosegala na tekmovanjih, sem včasih kar malo opustila vadenje. Zdelo se mi je samoumevno, da ne potrebujem toliko vaje. Žal nam talent prinaša le določen delež znanja, za dobre rezultate pa je potrebno vložiti veliko časa in trdega dela. Na tej stopnji nastopijo tudi starši, da otroka prav usmerjajo in vzpodbujajo, ampak spet le do določene mere.

Po uspešno končani glasbeni šoli me je želja po dodatnem nadgrajevanju na tem področju kar vabila naprej. Proti koncu srednje šole sem bila trdno prepričana,

da se mora moja pot nadaljevati s študijem na Akademiji za glasbo, in ta želja se mi je tudi uresničila.

Kakšne so tvoje izkušnje z mladimi in njihovim sprejemanjem glasbe kot pedagoškega orodja, ki jim bo na njihovi vzgojiteljski poklicni poti zelo koristilo? Ali znajo ceniti znanje, ki jim ga ti in ostali glasbeni pedagogi ponujate?

Tako kot učitelji so si tudi dijaki zelo različni. Sama se trudim, da je pouk glasbe in instrumenta čimbolj sproščen, zanimiv in da dijakom ne predstavlja večjih problemov. Največkrat se ti pojavljajo pri pouku instrumenta, ki pa se jih z dovolj truda brez težav reši. Z vsako generacijo pridejo tudi dijaki brez glasbenega predznanja. Nekateri izmed njih so tako pridni in vztrajni, da se v teh štirih letih na naši šoli zelo dobro naučijo igrati na klavir in bi se z lahkoto kosali z učenci, ki dokončajo šolanje v glasbeni šoli. S takimi dijaki je vedno užitek delati.

Dijaki, ki nadaljujejo študij predšolske vzgoje, lahko iz srednje šole prenesejo dobro glasbeno podlago in jim je tako olajšano delo pri glasbenih predmetih.

Večkrat se mi posamezni dijaki potožijo, zakaj se morajo učiti igrati na klavir, ko pa ga v vrtcih sploh nimajo oz. ga vzgojiteljice ne uporabljajo. Klavirja se ne učijo samo zato, da bodo v vrtcih nanj igrali, ampak tudi zato, da si bodo znali pomagati, ko se bodo srečali z neznano pesmijo. Sama opažam, da je v vrtcih premalo petja in

hkrati premalo profesionalnosti na tem področju, zato dijake že sedaj opozarjam, na kaj naj bodo pozorni, ko bodo delali kot vzgojitelji v vrtcih. Res pa je, da bodo dijaki in kasneje tudi vzgojitelji z dobrim glasbenim znanjem pogosteje in z veseljem vključevali glasbo v svoje delo, naj si bo to igranje na posamezne instrumente ali petje.

Vemo, da sta oba z možem zaprisežena kolesarja in sta v tej športni panogi zelo uspešna amaterja. Kakšna so vajina pričakovanja na tem področju? Kako si razporedita čas, da lahko zadovoljita svojo željo po tovrstni aktivnosti, ki zahteva večurno udejstvovanje, glede na to, da imata dva predšolska otroka.

Ja, kolesarjenje je tekom let zame postalo nekakšen izziv in šport, v katerem zares uživam in se sprostim, vendar je tako kot pri glasbi tudi pri športu potrebno veliko vlagati v treninge, če hočeš dobre rezultate. Zaradi dveh predšolskih otrok se morava z možem vedno dogovarjati in usklajevati, kdaj in za koliko časa bo šel kdo na kolo. Trenutno ima mož višje cilje kot jaz, tako da je njegovo kolesarjenje prioriteta, moji treningi so občutno krajši od njegovih. Za vzdrževanje dobre kondicije si moram v zimskem času poiskati tudi alternativo kot je hoja, skupinska vadba, smučanje in tudi tek. Na srečo nama starši večkrat z veseljem priskočijo na pomoč pri varstvu, tako da se včasih na kakšno daljšo »turo« z možem lahko odpraviva skupaj.

VUGIN KOTIČEK

Žal mi je, ker sem zopet prepozno odprla svojo elektronsko pošto in spregledala, da je mojemu sošolcu, frančiškanku patru Vidu, umrla mama. Nisem ga objela in mu izrekla sožalja. Dotaknile so se me besede, ki jih je izrekel na sošolčino vprašanje, koga ima še doma po smrti svoje matere. »Samo še brata in vas,« je menda odgovoril v Ljubljani duhovno delujoči »Lisko«, kot smo imenovali našega Lisjaka. Štiri gimnazijska leta je preživel z nami, v Vipavi pa poslušal še latinščino in grščino ter se tako pripravljaj na svoj duhovni poklic. Žal mi je, ker se zaradi nezgode nisem mogla odzvati povabilu Ferfoljca, naj ga obiščemo na njegovem novem domu na Štajerskem, kjer po smrti prve žene živita z novo partnerico. Na vprašanje, ali pogreša svoj domači kraj, je menda odgovoril, da ima na Ajdovskem samo še nas, bivše sošolce.

Tudi Boscarolu je bilo žal, da se je moral odpovedati obisku Ferfoljčevega novega doma in njegovi topli dobrodošlici, ki jima je sledil še voden ogled Maribora. Posel stoletja, ki ga je sklenil z indijsko vlado, mu je namero, da bi se nam pridružil, preprečil. Oddolžil se nam je tako, da nas je povabil na Sinji vrh k Hieronimu, nas pogostil ter s pomočjo računalniške projekcije z nami podoživljal pomembne trenutke svojega življenja. Ponosna sem, da sem bila njegova sošolka, hvaležna, da še vedno imam Marto, Vero, Nado, Brankota, Bojano, Silvano, Vetriha, Romana, Liskota, Nidjo in druge, s katerimi se najmanj enkrat letno dobimo in obujamo spomine na srednješolske dni, ki so nas doživljenjsko povezali in oblikovali kot osebnosti. Prav vsakdo je našel svoje mesto v mojem takrat »brezmejno odprtem otroškem srcu«, kot bi se izrazil Marjan Rožanc. Za vsakogar še prav tako iskreno bije kot pred leti; tudi za pokojnega Harejčka, ki pa je vedno z nami skozi spomine nanj, na enkratnost njegove prisotnosti. V tem posebnem prednovoletnem času želim, da bi tudi moji dijaki nekoč v prihodnosti nosili s seboj sliko skupnosti, ki so jo s svojo individualnostjo sooblikovali, da je postala prav taka, njihova, enkratna in neponovljiva. Da bi vedno lahko položili roko na rame drugemu, ko bo hudo, in se veselili skupaj, ko bo čas za to. Samo v družbi sošolcev odpadejo vse etikete. Ni važno, kdo je janšev, kdo enesijev, kdo pristaš združene levice, desni ali levi, zgornji ali spodnji. Samo v družbi sošolcev odpadejo vse vezi, vse omejitve, ostaja pa svoboda in odprtost do vseh in vsega, kar smo preživeli skupaj. To pa je kvaliteta, ki osrečuje.

Verjamem pa, da bo z vsakim naslednjim letom lažje, saj bodo otroci postajali samostojnejši, sama pa bom imela več časa tudi za kolo. Glede na dobro pripravljen-

ost pa so moji cilji, da v prihodnje, poleg maratona Franja in drugih rekreativnih maratonov, odpeljem tudi kakšno amatersko dirko.

...OD PILONOVCEV

NIZOZEMSKI MLADI MED PILONOVCI

SŠ Veno Pilon je letos izvedla mednarodno izmenjavo z nizozemsko šolo St. Martins College, ki se nahaja v predmestju Haaga. Dijake iz Nizozemske smo 1. novembra pričakali pred Športnim centrom Police. Vsak izmed njih se je za teden dni priselil k gostiteljski družini, da bi izkusil vsakdanje življenje slovenskega najstnika.

Naše goste smo vsako jutro pripeljali s seboj v šolo. Pouk pri nas se zanje prične nepredstavljivo

zgodaj, saj pri njih učenci zasedejo šolske klopi še okoli devete ure. Zmedlo jih je tudi to, da dopoldne v šoli jemo topli obrok. Večkrat so nas vprašali, kako lahko Slovenci pojemo kar dve kosili.

Tema projekta, na katerem smo delali skupaj v šoli, je bila kontrasti. Tako smo med tednom opazili kar nekaj razlik med slovenskimi in nizozemskimi dijaki ter našimi in njihovimi navadami. Razdelili smo se v skupine in vsaka je na svoj

način poskusila kar najboljše predstaviti naše razlike in podobnosti. Rezultate svojega dela smo prikazali na zaključni prireditvi.

Med tednom smo se potrudili, da bi naši gosti videli najlepše dele Slovenije. Šola je organizirala izlet v solkanski pustolovski park in ekskurzijo na Bled ter v Ljubljano. Večina družin je svojega Nizozemca peljala tudi na vrh najbližje gore, da bi užival v razgledu, saj v svoji večinoma ravni državi le stežka doživijo kaj takega. Čeprav je bil teden za vse zelo naporen, smo se ogromno naučili in komaj čakamo, da še mi obiščemo Nizozemsko.

Ana Špacapan in Tinkara Jež, 3. a

OBISK KONCERTA SKUPINE MI2

Dijaki drugih letnikov gimnazijskega programa SŠ Veno Pilon Ajdovščina smo se v četrtek, 3. decembra, odpravili v Ljubljano, kjer smo uživali v nastopu slovenske rock skupine Mi2 ob njihovem obeleženju 20-letnice obstoja. Preživeli smo nekoliko drugačen večer, saj smo se prepustili uživanju ob odmevnem dogodku v Hali Tivoli, ki je bila polna glasbenih navdušencev in zvestih oboževalcev rock skupine.

Sama sem prvič obiskala tako velik koncert in sem ga zato še bolj nestrpno pričakovala. Čeprav sem poznala samo nekaj skladb, so se mi tudi nepoznane pesmi kar hitro

vtisnile v spomin. Koncert je uvedla skupina Zmelkoow, dvorana pa se je popolnoma napolnila šele ob prvih akordih skupine Mi2. Tudi ljudje na tribunah so vstali in začeli prepevati, ob nežnejših ritmih pa so dvorano razsvetlile svetilke na telefonih, ki so prispevale k še boljšemu vzdušju.

Koncert je bil zame zanimiva izkušnja in uživala sem ob poslušanju pesmi. Presenečena sem bila nad tem, da je večina poslušalcev poznala njihove pesmi. Glede na to, da sem za skupino prvič slišala pred nekaj meseci in poznala samo nekaj pesmi, je name naredila velik vtis.

Maja Rejc, 2. a

PRAKTIČNO USPOSABLJANJE V MILANU

Dijakinje 3. in 4. letnika vzgojiteljskega programa Srednje šole Veno Pilon Ajdovščina smo se v soboto, 7. 11. 2015, odpravile na 14-dnevno praktično usposabljanje ob delu v Milano.

Zgodaj zjutraj smo se iz Ajdovščine odpeljale proti italijanski prestolnici mode. Takoj po nastanitvi po apartmajih smo se odpravile v mesto na ogled katedrale Duomo. Ob prihodu na vrh smo uživale v panoramskem razgledu na mestno središče. Ogledale smo si grad Sforzesco, park Sempione, galerijo Vittorio Emanuele II in še veliko drugih zanimivih stvari, med drugim tudi trgovine priznanih modnih oblikovalcev. Ko smo prišle iz parka, se nam je razprostrl pogled na Slavolok zmage, za tem pa smo se odpravile na tradicionalni aperitiv. Vikend smo izrabile tako, da smo si ogledale čim večji del mestnega središča, muzejev in cerkva, ostal pa

nam je tudi čas za nakupovanje.

V ponedeljek smo se že zgodaj zjutraj sestale s predstavnicami Evolva, ki so nas seznanimi z življenjem in delom v vrtcu ter nas razporedile po skupinah. Koordinatorke so nas pospremile do vrtcev, ki so bili uro ali več oddaljeni od našega domovanja. Za tako veliko mesto je ura vožnje na delo nekaj povsem običajnega. V vrtcih smo se seznanimi z našimi mentoricami, vodjami vrtcev in ostalimi strokovnimi delavci ter z otroki. Z vključevanjem v vrtec nismo imele težav, saj so nas vzgojiteljice in otroci toplo sprejeli. Navdušene smo bile nad njihovo prijaznostjo in gostoljubnostjo. Ugotovile smo, da se njihovi vrtci razlikujejo od naših predvsem po metodah učenja. V večini vrtcev vzgojitelji pri svojem delu uporabljajo metodo Montessori, za katero je značilno, da se otroci učijo iz svojih izkušenj. Vzgo-

jiteljica otrokom razloži, kako bo potekala dejavnost, nato pa jih pusti, da ustvarjajo sami. Otroke med delom samo opazuje in pri tem ne ocenjuje, kaj je prav in kaj narobe. Na to metodo smo se hitro prilagodile in vsak dan zelo uživale pri delu z otroki.

Delovni dan se začne približno ob deveti uri, konča pa nekje do šeste ure. Po končani praksi smo se vsak dan dobile v centru mesta, pri katedrali, in odšle na ogled znamenitosti in trgovin. V apartmaje smo prihajale v večernih urah, aktivnosti pa tu še ni bilo konec, saj smo si večere popestrile s kuhanjem.

Vikend smo ponovno izkoristile za ogled. V soboto smo se odpeljale v Torino, v nedeljo pa še v Monzo. V Torinu smo si ogledale egipčanski muzej in muzej filma, Monza pa nas je očarala z dirkališčem formule 1. Videle smo tudi vilo Realle, ki nas je spominjala na dunajski Schönbrunn. Pred ogledom Monze smo obiskali naravoslovno-tehnični muzej Leonardo da Vinci. Ogledi so se nam zdeli zelo zanimivi in vesele smo, da smo videle toliko znamenitosti.

V Milanu smo poizkusile veliko tradicionalnih italijanskih jedi: različne sladice (rogljiček, tiramisu, profiterol, cannoli, siciliane, sladole, bigne), fokačo, testenine, panzerotte, pico in aperitiv. Vesele smo, da smo lahko bile del te izkušnje. Priporočamo jo vsem naslednjim generacijam.

Udeleženke usposabljanja

TEKMOVANJE IZ POZNAVANJA FLORE

V mesecu novembru se je na SŠ Veno Pilon Ajdovščina pod mentorstvom profesorice Sonje Marušič odvijalo tekmovanje iz poznavanja flore. Tekmovalo je deset dijakov.

Preko terenskih priprav smo

spoznali osnovne pojme iz morfologije rastlin; značilnosti in imena desetih družin rastlin (boro-vke, kobulnice, nebinovke, križnice, radičevke, metuljnice, kukavičevke, rožnice, ustnatice in trave).

Tekmovanje je bilo še posebej zanimivo, ker smo naloge reševali v parih. Sporazumevali smo se s pisanjem na papir, da z govorenjem nismo motili ostalih tekmovalcev, kar je bilo nenavadno, a zelo zabavno.

Uspešni smo bili vsi, najbolje pa sta se odrezala dijaka Filip Šinigoj in Urban Velikanje, ki sta prejela bronasto priznanje. Čestitamo!

Nika Papež in Nina Štanfel, 3.a

SODELOVANJE S CIRIUSOM VIPAVA

V soboto, 21. 11. 2015, je CIRIUS Vipava organiziral 10. državne igre MATP, na katerih smo kot prostovoljci sodelovali tudi dijaki Srednje šole Veno Pilon Ajdovščina. Dijakinje iz 2. d razreda smo z glasbeno točko na temo prijateljstva nastopile na otvoritvi, po kateri smo se vsi skupaj odpravili v telovad-

nico vojašnice Vipava, kjer je potekal del iger. Prostovoljci smo pomagali pri izpeljavi iger. Dijakinje 2. d smo na igrah sodelovale že lansko leto. Pohvalile bi organizatorje, ki so poskrbeli, da je bilo tekmovanje, tako letos kot lani, odlično izpeljano.

Maruša Seražin

DAN ODPRTIH VRAT ODLIČNO USPEL

Na srednji šoli Veno Pilon Ajdovščina se je 8. decembra odvijal Dan odprtih vrat. Preko različnih dejavnosti smo se želeli predstaviti potencialnim bodočim dijakom naše šole ter jih prepričati, da smo prava izbira zanje.

Popoldanskih aktivnosti, ki so jih vodili številni sedanjci in nekdanji dijaki ter profesorji, se je udeležilo veliko mladih s svojimi starši. Organizirali smo tudi novinarsko ekipo, ki se je pomešala med številne prisotne in spremljala dejavnosti in vzdušje, ki se je ustvarilo.

Sledijo vtisi nekaterih udeležencev: Maša Peršič, dijakinja 3. letnika predšolske vzgoje, se svoje ga dneva odprtih vrat ne spominja prav dobro, ve le, da so jo prevevala najrazličnejša občutja. Sicer pa je s program zelo zadovoljna. Želela bi si sicer še več praktične glasbe in umetnosti, nekoliko manj teorije. Meni, da se šola lahko pohvali z odlično organizacijo tega in podobnih dogodkov.

Profesorica Vida Červ opaža, da so mladi iz leta v leto samozavestnejši.

Vesela je številnega obiska in mladostnosti, ki preveva naše hodnike. Misli, da bi na šoli morali poudarjati predvsem obšolske dejavnosti, saj se tako lahko vsak najde na svojem področju.

Tino in Ines, devetošolki iz Ajdovščine, je zanimal program gimnazije zato, ker se še nista odločila, kaj točno bi radi delali v svojem življenju. Gimnazija bi jima dala čas, da ugotovita, kje sta pravzaprav močni, in tako bi se lažje odločili, kako naprej. Odločitev ob koncu 9. razreda se jima zdi zelo pomembna, prav zato sta tudi nekoliko prestrašeni.

Ker imajo pri odločitvi nadaljnega šolanja velikokrat besedo tudi starši, smo tudi njim zastavili nekaj vprašanj. Oče devetošolke Mateje iz Vipave popolnoma zaupa svoji hčeri, da bo sama izbrala pravo smer šolanja. Meni, da si mladi želijo biti pri svojih odločitvah neodvisni, kljub temu pa verjame, da ima razmišljanje staršev še vedno precejšen vpliv na otrokove odločitve. Šola je na njem pustila

pozitiven vtis.

Nazadnje smo obiskale še knjižnico. Tam so nekdanji dijaki naše šole obujali spomine na svoje srednješolske dni in podelili tudi kakšen nasvet morebitnim bodočim pilonovcem. Jakob in Nina Tratnik, danes oba vzgojitelja, se takole spominjata svojih srednješolskih dni med nami: »Na šolo imava lepe spomine. Bilo je sproščeno, pozitivno. Predvsem se spominjava dobrih odnosov s profesorji. Opažava, da se na šoli izvaja precej več strokovnih predmetov kot pred nekaj leti. Mladim, ki imajo radi otroke ter jih veseli delo z njimi, bi vsekakor priporočila, da izberejo program predšolske vzgoje na tej šoli. Ne bo jim žal. Še enkrat bi se odločila za to šolo. Dobila sva ogromno

praktičnih izkušenj za nadaljnje življenje. Klima, ki se jo ustvarja na tej šoli, je zelo spodbudna.«

Takole smo mlade novinarke poskušale ujeti utrip življenja na šoli, ki pa ni bil tako pozitiven le tisti torkov popoldan, ampak veje med nami vsak dan. Dragi devetošolci, pridite k nam, ne bo vam žal.

Julija, Tanja in Kristina, dijakinje 3. letnika predšolskega programa

Utrinki iz vsakoletne božično-novoletne prireditve

V decembru so dijakinje 4. letnikov predšolske vzgoje po vrtcih celotne Primorske in širše okolice razveseljevale naše najmlajše.

Atraktivno, bogato, cvetoče, čilo, darežljivo, enkratno, fino, genialno, hvaležno, igrivo, jasno, kulturno, lepo, mirno, naravno, opazno, pravično, radodarno, svetlo, šarmantno, toplo, ustvarjalno, varno, zadovoljno, živo.
Vse od A do Ž za vse dni v letu 2016.

Dijaki in delavci Srednje šole Veno Pilon Ajdovščina